ESEN YEL
adını
çocuklar
koysun

birinci basım
nisan 1973
kapak düzeni
ve resimler
SUAT KIZILTUĞ

dizgi ve baskı
ÖZBİLGİ MATBAASI
Anafartalar — Ankara

Forforadan, Sürsürüden... Manisa'dan Tire'den. Yenice geçtim buradan... Konaraktan göçerekten. Lale sümbül biçerekten. Kahve tütün içerekten. Sulu yerde peynir ekmek, susuz yerde kavun karpuz yiyerekten... Az gittim, uz gittim, dere tepe düz gittim. Altı ay bir güz gittim...

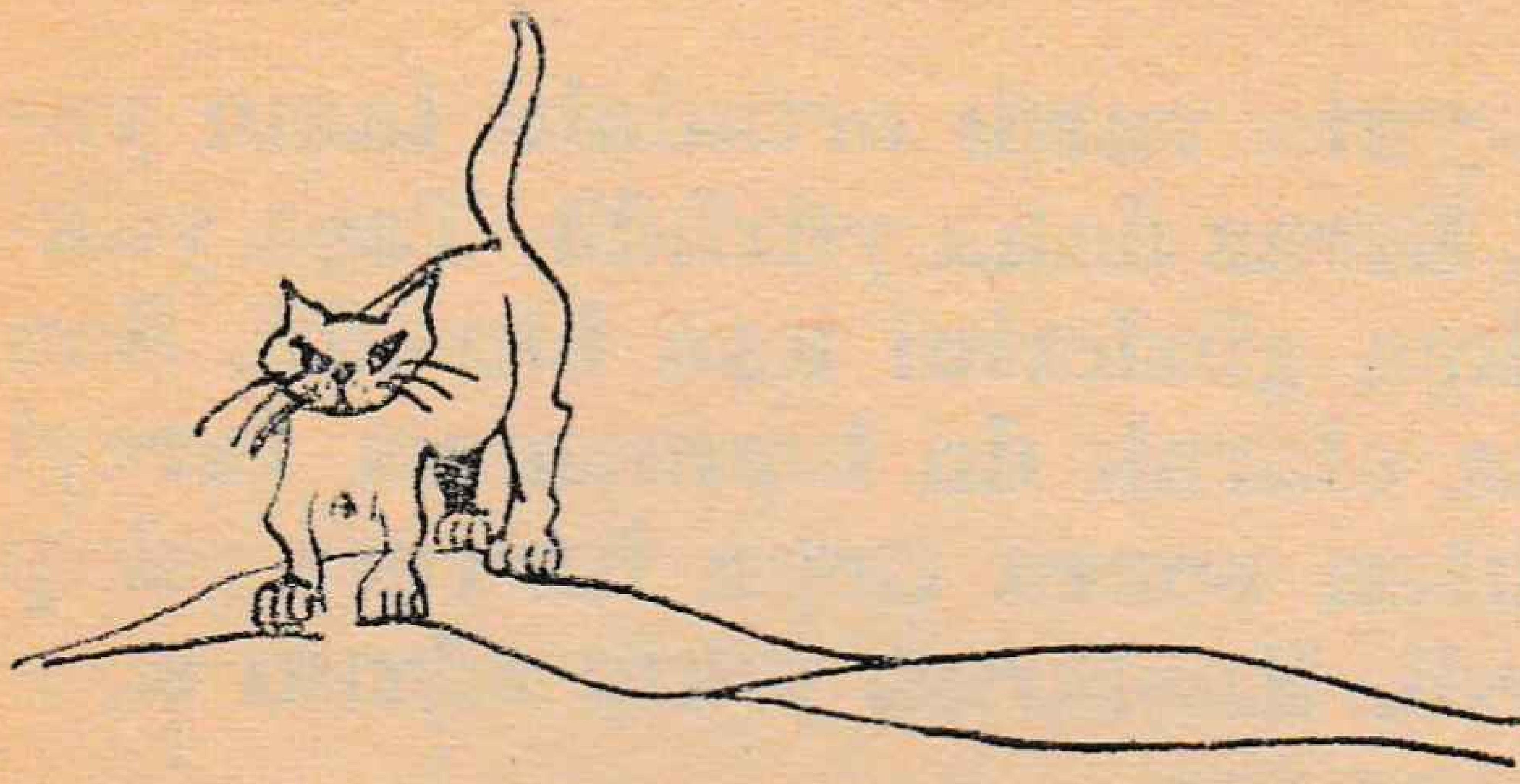
Bir de arkama dönüp baktım ki...

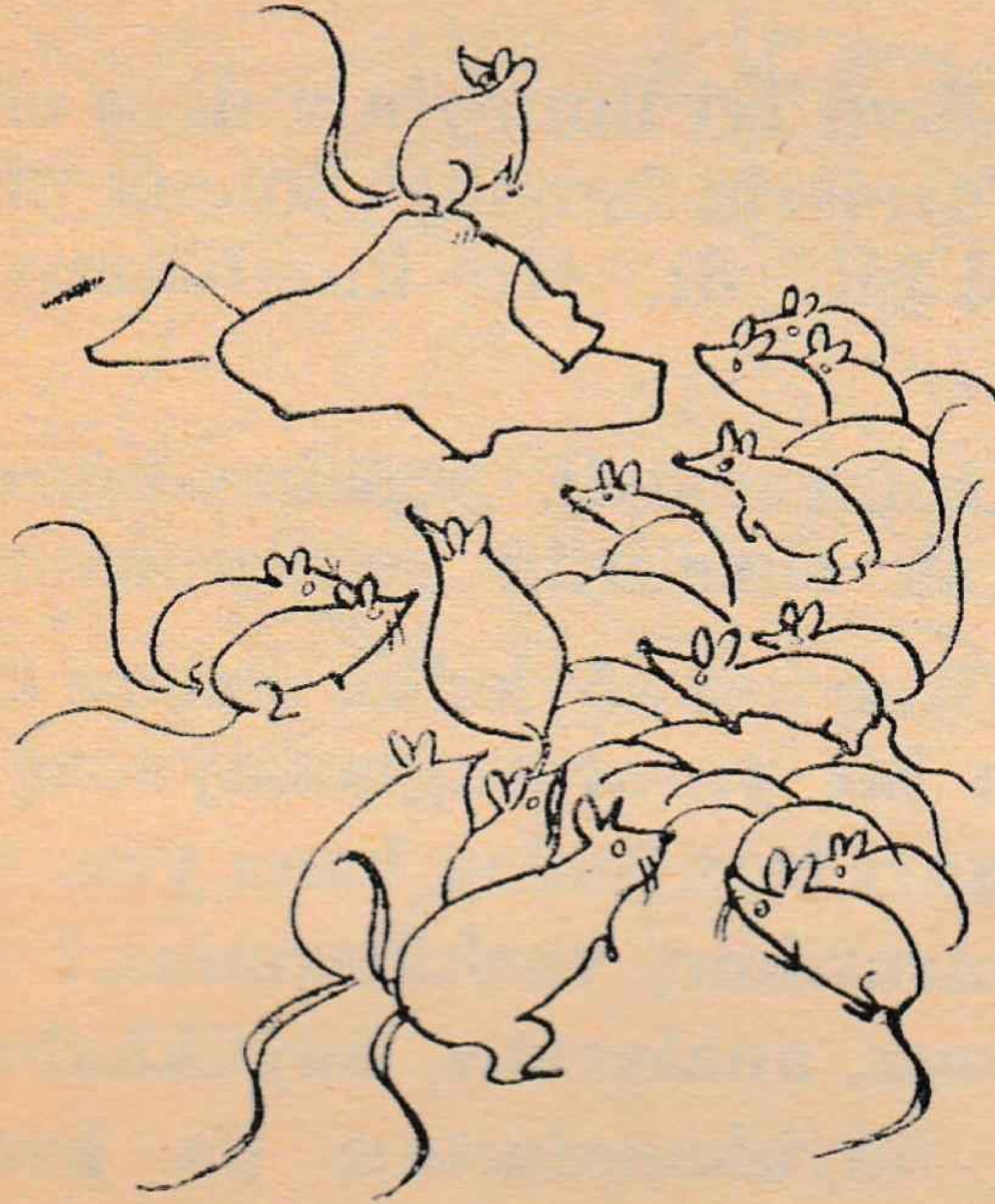
İşte ne olduysa o zaman oldu. Yolumun her yanı fareyle doldu. Önce durdular, bekleştiler. Sonra selamsız sabahsız yanımdan geçtiler. Öylesine sevimli, öylesine cana yakındı ki hepsi de, bakmaya doyamadım. Sayılarının çokluğundan sayamadım...

Onlar gitti, ben gittim. Onlar gitti, ben gittim. Derelerden sel gibi, tepelerden yel gibi geçtik. Onlar önde ben arkada, bir orman kıyısına vardık vara vara...

Zavallı farecikler uzun süre kendilerine gelemediler yorgunluktan. Hele yavru fareler... Dilleri bir karış dışarda, soluyor ha soluyorlardı. «Artık gitmeyelim» diye analarına yalvarıyorlardı. Kısa bir soluklanmadan sonra farelerden biri, büyücek bir taşın üzerine çıktı. Öteki fareler de taşın çevresinde toplanmıştı.

Taşın üzerine çıkan fare bir sağa baktı. Bir sola baktı. Belli ki konuşacaktı.. «Arkadaşlar!» dedi, bir de geriye baktı. Geriye bakmasıyla dilini yutması bir olmadı. Ta ötelerden canavar büyüklüğünde bir kedi geliyordu. Ortalığı toza dumana beliyordu. Gözleri: «Asarım, keserim;» ayakları: «Tepelerim» diyordu... En şaşılacak yanı da, farelerde en küçük bir telaş belirtisi görülmüyordu...

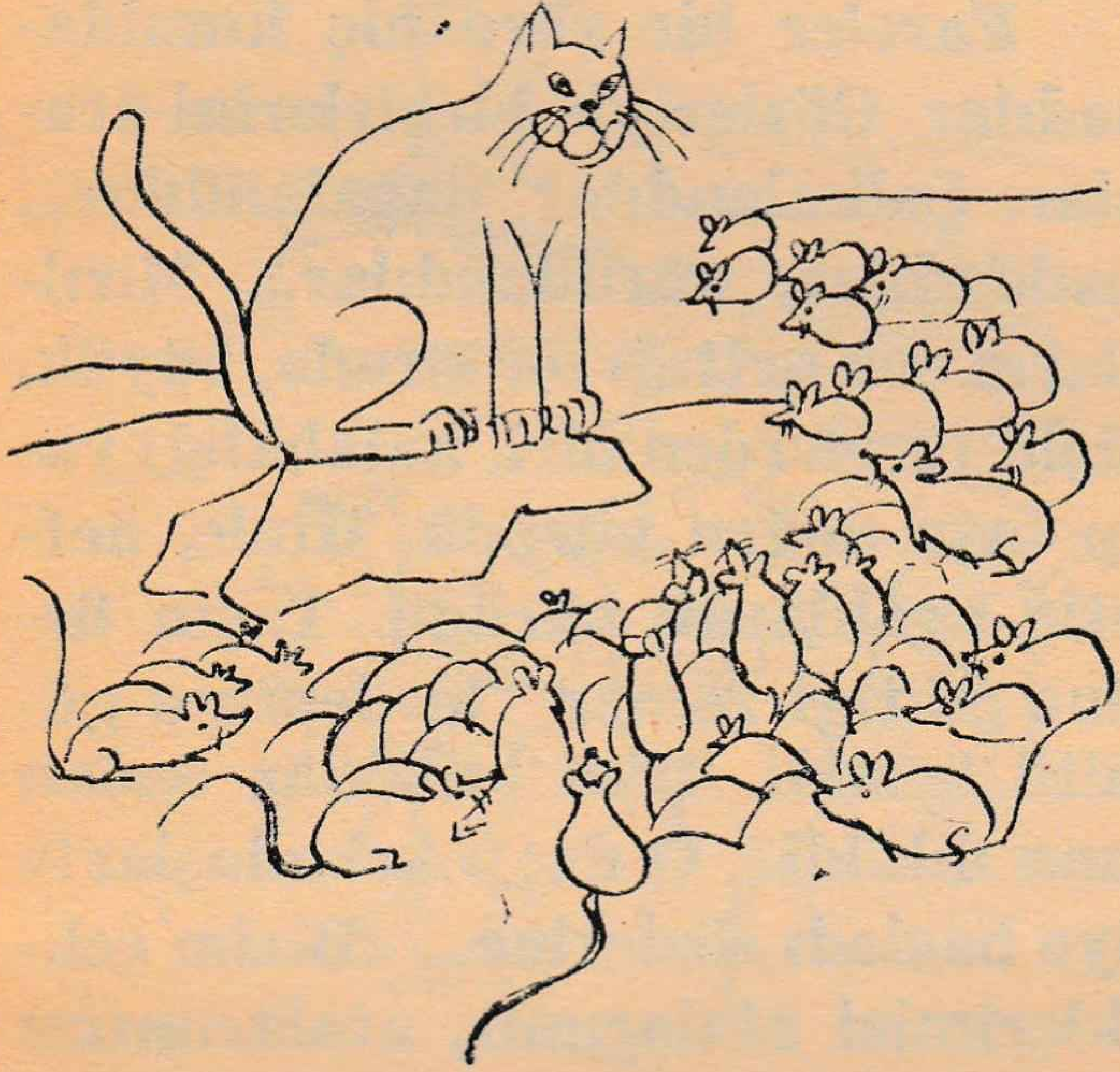
Canavarkedi, çalımlı çalımlı yürüdü fareler topluluğuna doğru. Önüne gelen fareleri birer lokmada

yuta yuta vardı ortadaki taşın yanına. Biraz daha yürüdü. Taşa yaklaştıkça gözlerini kan bürüdü. Son lokma olarak da konuşmacı fareyi yedikten sonra taşın üzerine çıkıp bekledi. Kaşlarını yıkıp ağzını açarak:

«Beni iyi dinleyin!» diye ekledi... Farelerin her biri, küçük birer heykel gibiydi. Hiç kımıldamıyorlardı.

Canavarkedi, hepsine tepeden bakarak sürdürdü konuşmasını:

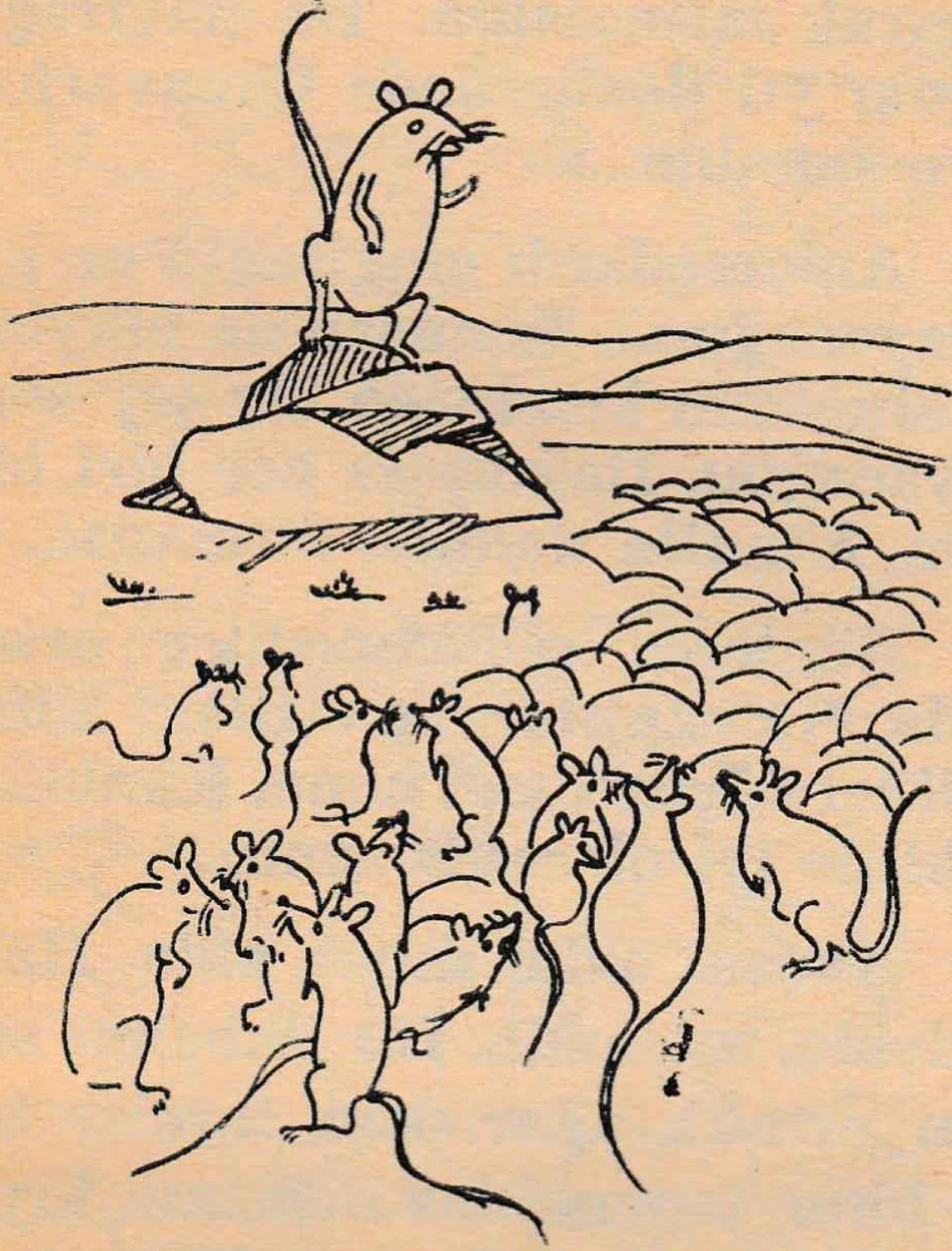
«Kaç kez söyledim sizlere kaçmanın bir yarar sağlamayacağını. Siz, tanrı tarafından bana yem olarak yaratılmış varlıklarsınız.? Babalarınız, analarınız, büyükbabalarınız, büyükanalarınız da benim büyüklerimin yemleriydiler. Ve bilesiniz ki, sizin çocuklarınız da benim çocuklarımın yemleri olacaklar. Torunlarınız da torunlarımın...

Böyledir yasası bu dünyanın. Böyle gelmiş, böyle gidecek. Gücü yeten, gücü yetmeyeni yiyecek...» diye bitirdi konuşmasını. İndi taşın

üzerinden yere. Ve aynı çalımlı adımlarla çekip gitti yeniden gelmek üzere...

Fareler bir süre hiç kımıldamadılar. Gözleriyle birbirlerini aradılar. Çalkalandılar, dagalandılar... Fısıldadılar, mırıldandılar... Mırıltıların çok arttığı bir sırada, büyük, güçlü farelerden biri, kalabalığı yarıp taşa doğru yürüdü. Kinle, nefretle ayaklarını sürüdü. Taşın üstüne çıktığı zaman birdenbire gürültü kesildi. Tüm kulaklar ondan yana dikildi... O da: «Arkadaşlar!» diye başladı sözlerine... «Bizim çektiklerimizi atalarımız, atalarımızın ataları da çekmişler. Karşı koyanlar da olmuş içlerinden ama, sonunda hep yenilmişler. Yenilgiyi sineye çekmişler. Onların zamanındaki kediler, daha da zayıf, çelimsiz şeylermiş üstelik. Öyle olduğu halde

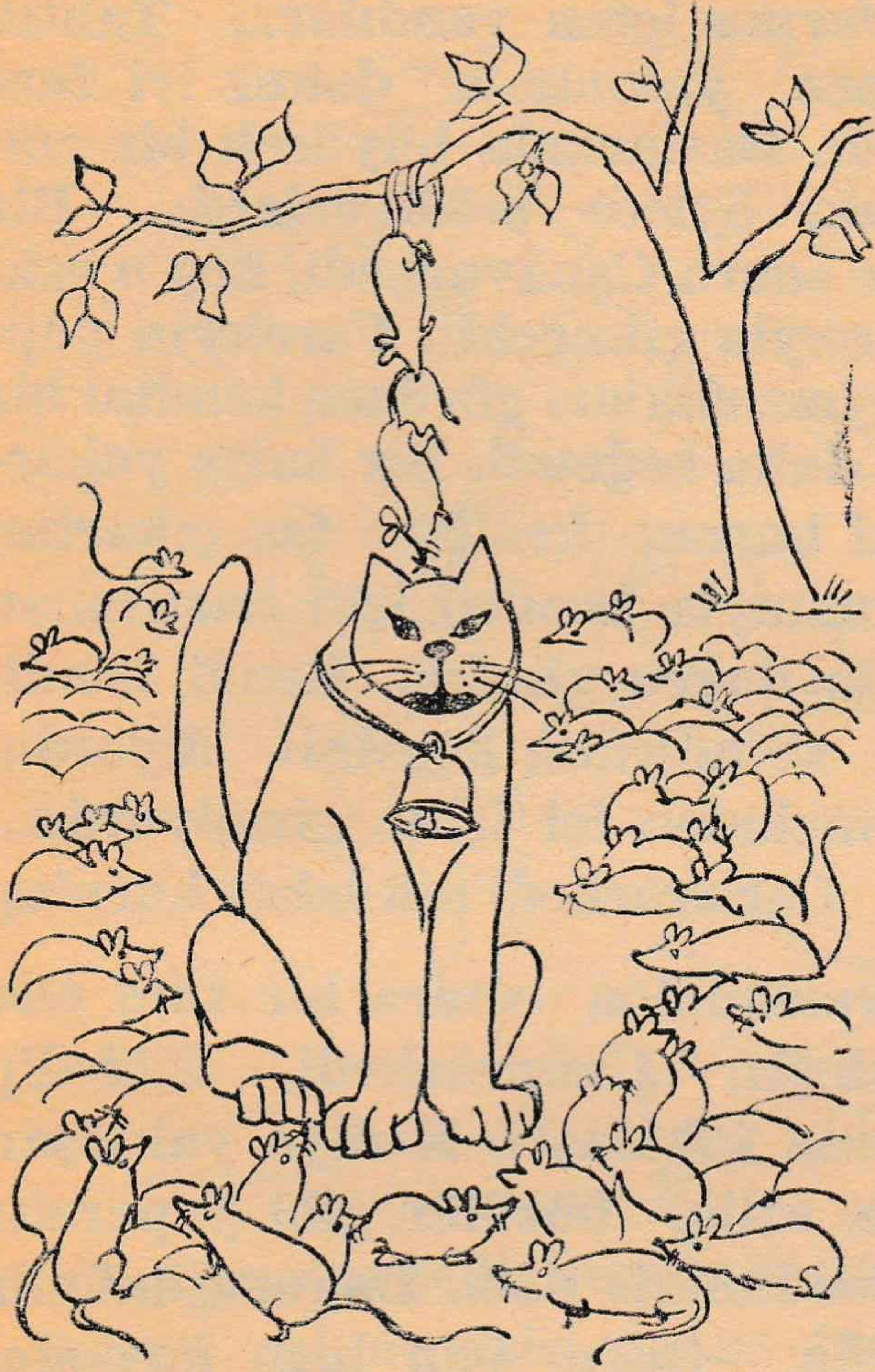
başa çıkamamışlar. Bu günse durum daha değişik. Düşmanımız olan Canavarkedi, güçlü, gerçekten canavar gibi. Ama, canımıza tak demiş yenilgi... Bir önerim var

sizlere. Aramızda para toplayıp bir çıngırak satınalalım. Bu çıngırağı, doğum yıl dönümünde Canavarkedi'ye sunalım...»

Anlamışlardı çıngırağın ne işe yarayacağını... Konuşan da biliyordu kimsenin kendisine bir şey sormayacağını. Dağıldılar her biri bir yana. Umutla daldılar ormana...

Günlerce görünmediler ortalarda. Ne yaptılar, ne ettiler? Kimsecikler öğrenemedi bunu. Kimbilir, belki de iyi olacaktı sonu...

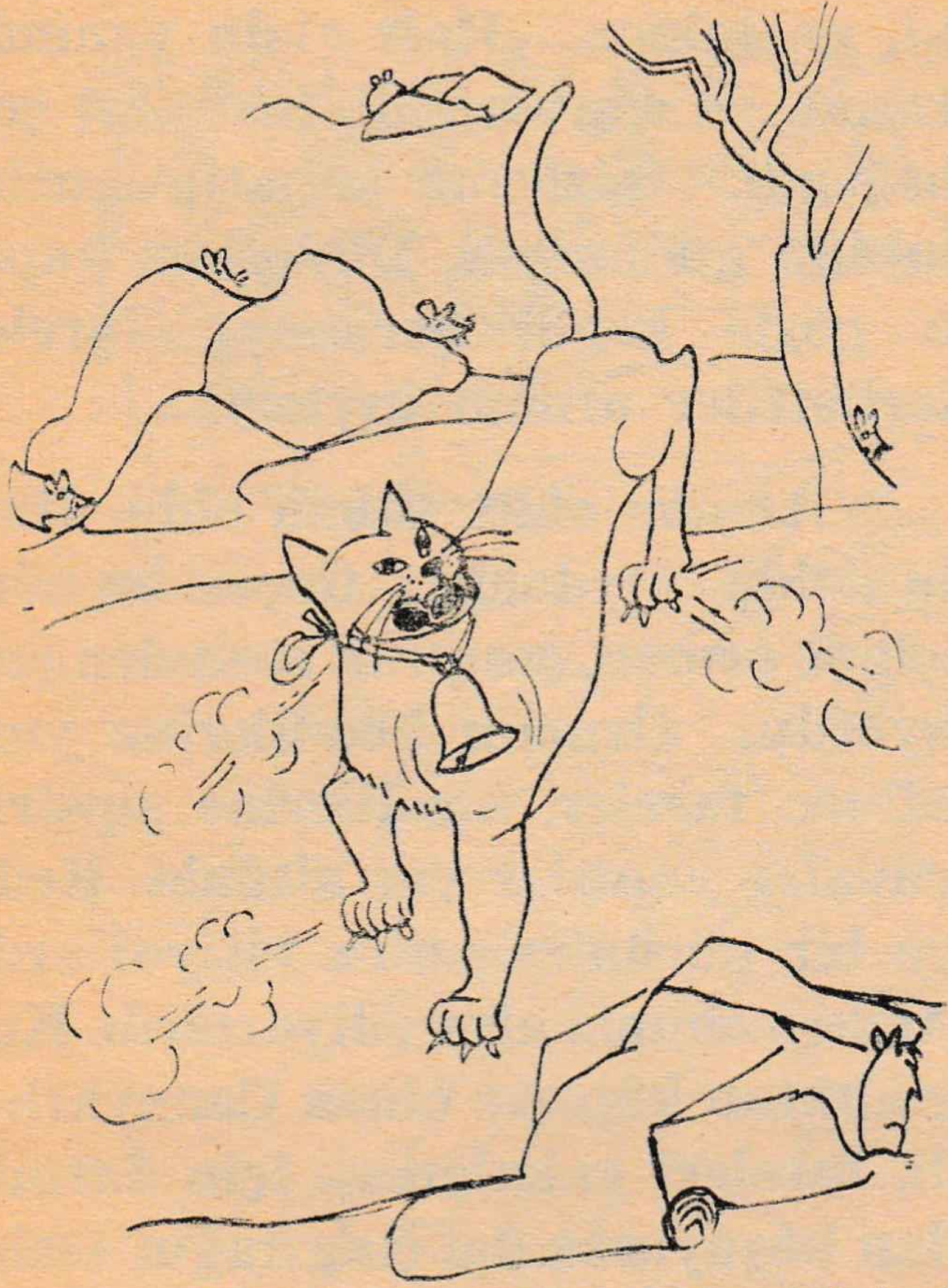
Akşam oldu. sabah oldu. Hafta doldu, ay doldu. Bir ilkbahar sabahı ortalık ağarırken fareler birer birer toplandılar ormanın kıyısında. Bir bayram sabahı sevinci vardı hepsinde. Bir tören hazırlığı içindeydiler. Kimi fındık taşıyordu, kimi ceviz. Kimileri de orta yere yumuşak otlardan görkemli bir taht yapıyorlardı.

Kuşluk vaktiydi. Yapılan tahtın çevresinde toplandılar. Canavarkedi'yi nefretle andılar. Ölen arka-

daşlarına içten yandılar... Tahtın hemen yakınında dokuz iri fare vardı. Başlarında büyücek bir çıngırak, öylece bekliyorlardı... Bir süre sonra Canavarkedi, hep o eski çalımıyla çıkageldi. Farelerin yaptığı hazırlıkları görünce kendini bir kat daha beğendi. Bir karış yukardaki burnu, krallara taş çıkartan kurumuyla kendisi için hazırlanan tahta doğru yürüdü. Kendi kendine: «Sindirdim hepsini» diyordu. Sevincinden içi içine girmiyordu...

Canavarkedi'nin tahta kurulup oturmasından sonra bir fare ona yaklaştı. Canavarkedi, lütfedip onunla tokalaştı. Kediye yaklaşan fare, ezilip büzülür gibi yaparak: «Efendimiz!» dedi. Doğumgününüz bugün. Bizim için hem bayram, hem düğün. Eğer kabul ederseniz küçük bir hediyemiz var. İzin verin de boynunuza taksınlar...»

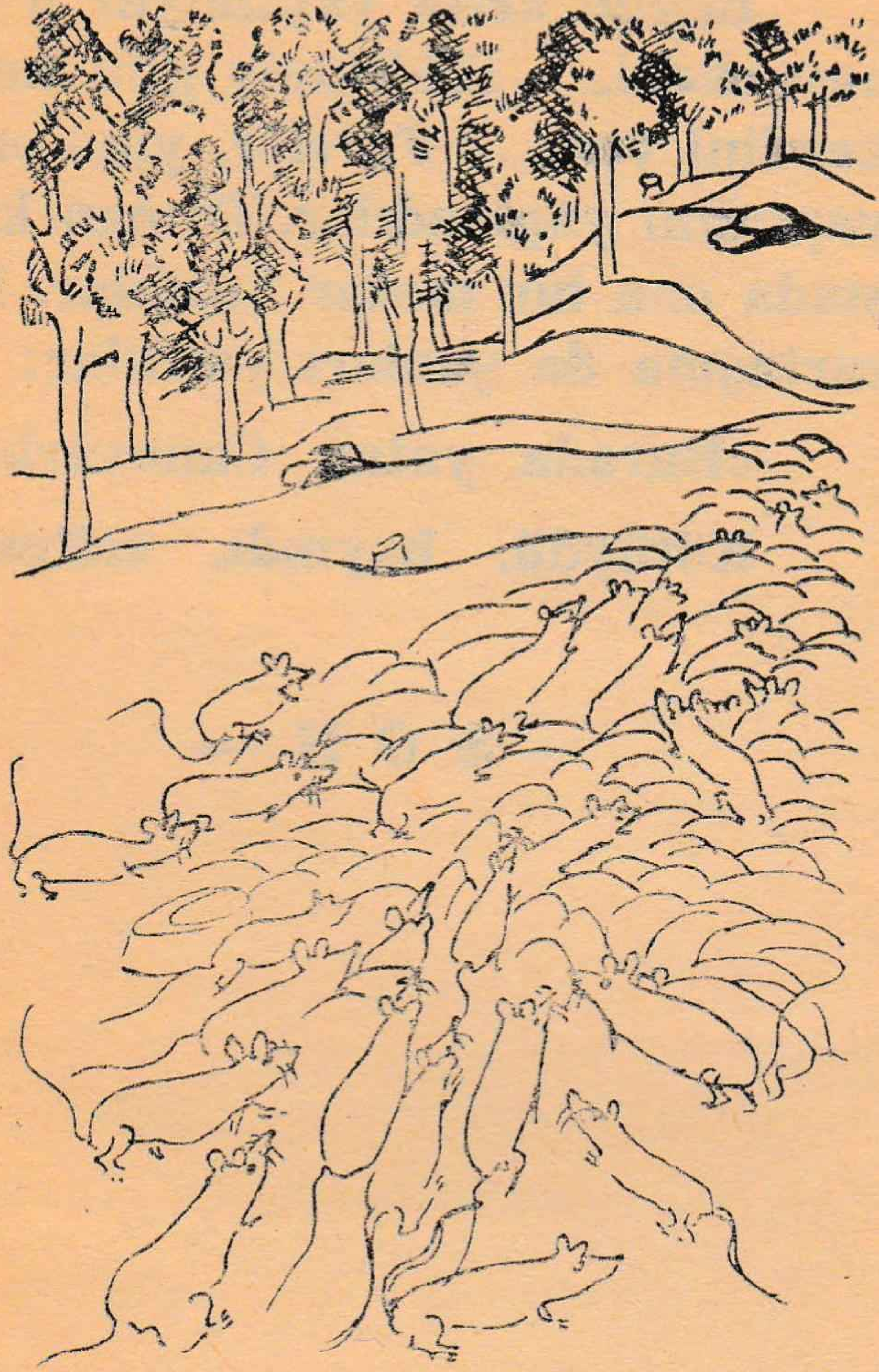

Canavarkedi, yeniden şişindi... Tahtın yakınındaki dokuz fare de ellerindeki çıngırakla geldi. Kedinin özel izniyle ellerindeki çıngırağı bir güzel taktılar boynuna. Takma

ki, ne takma. Halt etsin yanında tasma... Canavarkedi, hediyeyi çok beğendi. Gözlerini kapatıp mutluluktan gülümsedi. Dinlerken kapalı gözle kendi şarkısını, fareler terkettiler orman kıyısını...

Akşam oldu. sabah oldu. Hafta doldu, ay doldu... Geçen bu süre içinde orman, çıngırak sesinden çınlıyordu. Ormanı kendilerine yurt edinen fareler, kendilerine şipşirin yuvalar yaptılar yer altında. Kediye bir görünüp sonra yitiyorlardı. Açıkça onunla alay ediyorlardı. Kızgınlıktan küplere binen Canavarkedi, fareleri yakalamak için durmadan koşuyorsa da, çıngırağın sesini duyan fareler hemen oradan uzaklaşıyorlardı...

Gel zaman git zaman, aradan geçti yine bir zaman... Aylarca ormanda koşmaktan yoruldu kedi.

Zayıfladı, cılızlaştı... Korkaklaştı, pısırıklaştı... Farelerse aksine aslanlaştı, tosunlaştı...

Bugün artık yaşamıyor o Canavarkedi... Bildiğiniz gibi kendi kendini yedi... Fareler, yine onun yaptığını yapmadılar. Orman kıyısında ona bir mezar kazdılar. Mezartaşına da şunları yazdılar:

«Burada yatan Canavarkedi,
Kötüydü, hayındı, zalimdi.»

— S O N —

Fiatı 100 Kr.